

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ב - חלק ב'

קונטרס 332

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

י"א) וַיִּשְׁמַע יי' וַיַּחַר אַפּוֹ וַתִּבְעַר בָּם אֵשׁ יי'. וְאִי
אֶצְטְרִיד, עייל ההוא קלא לְנוֹקְבָא דְפּוֹמָא, וּמְלִיל וְגִזְר
מְלִין (נ"א גִּזְרִין) מִתְּהוּא קְלָא. פְּלָא מִתְּהוּא קְלָא דְאוּדְגִין.
עייל בְּכַל גּוֹפָא וְאַתְרָגִישׁ מִגִּיּה פְּלָא. (ס"א כְּמָה תְּלִיָא)
תְּלִיָא בְּהַאי אוּדְגָא. זְכָאָה מָאן דְנָטִיר מְלוּי. עַל דָּא
כְּתִיב, (תהלים לד) נִצּוֹר לְשׁוֹנֵךְ מִרַע וּשְׁפַתֶיךָ מִדְּבַר
מְרָמָה.

הַאי אוּדְגָא קָרִי בֵיה שְׁמִיעָה. וּבְשְׁמִיעָה אַתְּכְּלִיל
אֵינּוֹן מוֹחִי. חֲכָמָה אַתְּכְּלִיל בֵיה, דְכְּתִיב, (מלכים
א א) וְנָתַתָּ לְעַבְדְּךָ לֵב שׁוֹמֵעַ. בִּינָה, כְּמָה דְאַתָּה אָמַר
(שמואל א א) דְבַר כִּי שׁוֹמֵעַ עַבְדְּךָ. (מלכים ב יח) כִּי שׁוֹמְעִים

ספר מאורות הזהר

בְּקִרְוֹתְכֶם הַזֶּהָר עַל מְעַרְתֶּם וּבְכִפּוֹר הַסְּמוּךְ לָהֶם, אֵלָא פִּיּוֹן שֶׁהַקְּפָתֶם לְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּר' מִיָּנִים הַבָּאִים לְרִצּוֹת עַל הַמִּים, נִתְעוֹרְרוּ הַמִּים וּבָאוּ, וְאֵלּוּ הֵייתֶם מְקִיפִים פְּעַם אַחֲרַת, הָיוּ רַב גְּשָׁמִים בָּאִים לְעוֹלָם כְּמוֹ בֵימֵי חוֹנֵי הַמְּעַגֵּל, וּמִפְּנֵי כֵךְ בָּאוּ גְשָׁמֵי בְּרָכָה רְצוּפִים, כְּדִי שְׁלֵא תִקְיִפוּ יוֹתֵר עֲלֵיהֶם.

ה) וּכְלָל זֶה יְהִיָּה נְקוּט בִּידְכֶם, כֹּל זְמַן שֶׁהַעוֹלָם יִצְטָרֵךְ לְגִשְׁמִים, וְתִלְכוּ וְתִקְיִפוּ צִיּוּנֵי הַצְּדִיקִים הַנּוֹצְרִים וְתַעֲנּוּ (רָאָה בְּזֶהֱר הַקְּדוּשׁ ח"ג דָּף נ"ט) רָאָה גַם בְּזֶהֱר הַקְּדוּשׁ ח"ג ע"א). וְעַל כֹּל צָרָה שְׁלֵא תִבּוֹא עַל הַצְּבוּר תִּקְיִפוּ אוֹתָם ז' פְּעָמִים וְתַעֲנּוּ (שם).

וְדַעוּ כִּי הֵם שְׂמֵחִים מְאֹד בְּקִרְוֹתְכֶם הַזֶּהָר עַל מְעַרְתֶּם אוֹ הַסְּמוּךְ לָזֶה, וּכְשֶׁתִּמְדוּ כֵן יִגְלוּ לָכֶם רְזִין עֲלָאִין וְכוּ', עֵינֵי שָׂם. (רָאָה זֶהֱר הַקְּדוּשׁ ח"ב דָּף פ"ו)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

אֲנַחְנּוּ. (ובהגוי תל״ין כלא) דַּעַת, כְּמָה דַּאתְ אָמַר, (משלי ד) שְׁמַע בְּנִי וְקַח אֲמָרִי. (משלי ב) וּמַצּוֹתַי תִּצְפּוֹן אִתְּךָ. הָא כְּלָא תִלְיִין בְּאוּדְגִין בְּהַאי אוּדְנָא תִלְיִין צְלוֹתִין וּבְעוֹתִין וּפְקִיחָא דְעֵינִין. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (מלכים ב יט) הִטָּה יְיָ אֲזַנְךָ וּשְׁמַע פִּקְח עֵינֶיךָ וּרְאָה. הָא כְּלָא בֵיה תִלְיָא.

בְּהַאי אוּדְנָא, תִלְיִין רְזִין עֲלֵאִין, דְלָא נְפִקִין לְבַר, בְּגִין כְּדִּי הִיא עֲקִימָא לְגוּ. וְרִזָּא דְרִזִין סְתִימִין בֵּיה, וְוִי לְהֵהוּא מְגֻלָּה רְזִין. וּבְגִין דְהַאי אוּדְנָא כְּנִישׁ רְזִין, וְעֲקִימוּתָא דְלְגוּ נְטִיל לִזִין, לָא גְלִי רְזִין לְאֵינֻן דְעֲקִימִין בְּאַרְחֵיהוּ, אֶלָּא לְאֵינֻן דְלָא עֲקִימִין. הָדָא

ספר מאורות הזוהר

ד) פקיפי ארעא דישראל שבאותו הדור עלו למירוץ פעמים בשנה, ולמדו שם מאמרי הרשב"י בזהר. שם בקדוש שפכו לכם בבכי לתקון נפשם בתשובה עלאה.

ה) בהיות חברים מקשיבים אצל ציון רשב"י ועוסקים באמרותיו אמרות טהורות בדרבננו פעמים בשנה מעת לעת ומפקידה לפקידה, שם ישבנו גם כנינו, צעקנו במרירות לבנו ויתכנו כמים שאגותינו, בראותנו איך רשב"י וחבריו בדורותם היו מצטערים ואוננים ובוכים על רב פשעינו, ואותם הצדיקים לא היו גרמא בנזקין, קל וחמר לנו שאנחנו הגורמים, שיש לנו לבכות ולהצטער בכפלים. (החזרים בהקדמתו).

העֲלִיּוֹן מִסוּד הַסֶּפֶר הָעֲלִיּוֹן -
הָאֵב שֶׁל הַכֹּל. וּמִסוּד הַסֶּפֶר -
הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה. וְהוּא מִסוּד
הַסֶּפֶר. וְלִכְּן מִסְפָּרִים, כְּמוֹ
שְׂאֵמָנוּ, בְּסוּד שְׁלֹשֶׁת הַשְּׂמֹת
הַלֵּלוּ, שְׁשׁוּלְטִים בְּיוֹם הַשְּׂבֵת עַל
כֹּל שְׂאֵר הַיָּמִים.

וְלִכְּן הַתְּשֻׁבַח הַזֶּה אָמַר דָּוִד
בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ עַל הָאֵזֶר וְהַתְּנוּצָצוֹת
וְשִׁלְטוֹן (וּשְׁלֵמוֹת) שֶׁל יוֹם הַשְּׂבֵת עַל
כֹּל שְׂאֵר הַיָּמִים (וּתְקוּנָה שֶׁנִּתְקַנְתָּ בַּיּוֹם
זֶה מִכֹּל שְׂאֵר הַיָּמִים) בְּשִׁבְלֵי סוּד הַשֵּׁם
הָעֲלִיּוֹן שְׂמֵאִיר בְּאוֹר, וְנוֹצֵץ
בְּהַתְּנוּצָצוֹת, וְנִשְׁתַּלֵּם בְּשִׁלְמוֹת
מַעֲלָה וּמִטָּה. וְאִז תּוֹרַת ה' ^{(סוּד}
תְּמִימָה, שְׂבֵת שֶׁל עֶרֶב שְׂבֵת
שֶׁל שְׂמוֹר כְּבוֹד לְלֵהָ, שְׂהִיא תּוֹרַת ה' תְּמִימָה,
תּוֹרַה שְׁבַעֵל פֶּה, מִשָּׁה קֶבֶל תּוֹרַה מְסִינִי. וְהָרִי
הַתְּעוֹרָר עַל הַתּוֹרָה שְׁבַעֵל פֶּה, שְׂאֵלוֹ תּוֹרַה
שְׁבַכְתָּב, הָרִי כְּתוּב וְנִצְוָה מִשָּׁה אֵת הַלְלוּסָוּ וְגו' לְקוֹחַ
אֵת סֵפֶר הַתּוֹרָה. וְהָ רֵאוי לְלוּם לְלוֹחַ שְׂאֵחוֹ
בְּשִׁמְשׁ, וְהַמְלִךְ שְׂבֵא מִפְּנֵי מִשָּׁה מֵאִיר לְיִשְׂרָאֵל
אֲרַבְעִים שָׁנָה שְׁמֵשׁ בַּיּוֹם, וְתוֹרַת ה' זֶה עֶרֶב שְׂבֵת)
בְּסוּד אֶחָד, כְּמוֹ שְׂאֵמָנוּ.

וְהַקְּנִי (אֲנָשִׁי כְּנִסַּת הַגְּדוּלָה הַסְּדוּר שֶׁל הַשְּׂבֵת)
הַחֲבָרִים רֵאשִׁית הַתְּשֻׁבָּחוֹת
מֵאוֹתָן תְּשֻׁבָּחוֹת שֶׁל דָּוִד מִסוּד
זֶה הַשָּׁמַיִם, שְׁנוּטֵל בְּרֵאשׁ וּמֵאִיר
לְכֹל הַשָּׂאֵר. וְאַחַר כֵּף אוֹתוֹ נִהַר
שְׂיוּצָא מַעֲדָן, וְזֶהוּ סוּד (תְּהִלִּים ל) ^(ל)
רַנְּנוּ צְדִיקִים בְּה'. מִשׁוּם שֶׁהִנְהָר
הַזֶּה כּוֹנֵס וְנוּטֵל הַכֹּל מִסוּד
הַשָּׁמַיִם בְּסוּד עֲלִיּוֹן, וּמְקוֹר
הַחַיִּים, הַכֹּל כְּרֵאוי בְּיוֹם זֶה.
וְהַשָּׁמֶשׁ מִתְּקַן לְהֵאִיר כְּרֵאוי בְּיוֹם
הַזֶּה.

וְאַחַר כֵּף הַלְּבָנָה שְׁנִפְרַדְתָּ מֵהַצֵּד
הָאֲחֵר בְּיוֹם הַזֶּה כְּרֵי לְהִיּוֹת
מֵאִירָה מִן הַשָּׁמֶשׁ, וְזֶהוּ לְדוֹד
בְּשִׁנּוֹתָ אֵת טַעְמוֹ וְגו'. וְאַחַר
שְׁנִפְרַדְתָּ מִמֶּנּוּ, הָרִי מִתְּחַבֵּרַת
בְּשִׁמְשׁ, וְתְשֻׁבַח זֶה בְּעֵשְׂרִים

בְּקִדְמִיתָא, וְאֵינוֹן מְנַהֵרִי וּמְתַקְנִי לְכַבּוֹד
עַלְאָה, מְרֻזָּא דְסִפְרָא עַלְאָה, אַבָּא דְכֻלָּא.
וּמְרֻזָּא דְסִפְרָא, אֵימָא עַלְאָה. וְאֵיהוּ, מְרֻזָּא
דְסִפּוּר. וּבְגִין כֵּף, מְסִפְרִים, כְּדִקְאֵמָרֵן. בְּרֻזָּא
דְתַלְתָּ שְׂמֵהֵן אֲלִין, דְשִׁלְטִין בְּיוֹמָא דְשְׂבֵתָא,
עַל כֹּל שְׂאֵר יוֹמִין.

וּבְנִינֵי כֵּף תּוֹשְׁבַחְתָּא דָּא, קְאָמַר דָּוִד בְּרוּחַ
קְדָשָׁא, עַל נְהִירוֹ וְנִצְיָצוֹ וְשׁוּלְטָנוּ (נ"א
וּשְׁלִמוֹ) דְיוֹמָא דְשְׂבֵתָא עַל כֹּל שְׂאֵר יוֹמִין (כ"א
וּתְקוּנָא דִילֵיהָ דְאֵתְתַקְנַת בְּיוֹמָא דָּא מִכֹּל שְׂאֵר יוֹמִין) בְּגִין רְזָא
דְשִׁמְא עַלְאָה, דְקָא נְהִיר בְּנְהִירוֹ, וְנִצְיָן
בְּנִצְיָנוֹ, וְאֵשְׁתַּלֵּם בְּשְׁלִימוֹ עֵילָא וְתַתָּא.
וּכְדִין תּוֹרַת יְי' תְּמִימָה, שְׂבֵת דְמַעֲלֵי שְׂבֵתָא,
(כ"א) רְזָא דְשְׂמוֹר כְּבוֹד לְלֵהָ דְהָא הִיא תּוֹרַת ה' תְּמִימָה תּוֹרַה שְׁבַעֵל פֶּה
מִשָּׁה קֶבֶל תּוֹרַה מְסִינִי וְהָא אֵתְעוּרָו עַל תּוֹרַה שְׁבַעֵל פֶּה דְאֵילוֹ תּוֹרַה שְׁבַכְתָּב
הָא כְּתִיב וְנִצְוָה מִשָּׁה אֵת הַלְלוּם וְגו' לְקוֹחַ אֵת סֵפֶר הַתּוֹרָה. וְדָא לְלוּנָא אֵתְחַדִּי
לְהָא דְאֲחֵר בְּשִׁמְשָׁא וּמְלָכָא דְאֵתְיָא מִנִּיהָ מִשָּׁה נְהִיר לְיִשְׂרָאֵל אֲרַבְעִין שָׁנִין
שְׁמֵשׁא בְּיוֹמוֹ וְתוֹרַת ה' דָּא מַעֲלֵי שְׂבֵתָא) בְּרֻזָּא חֲדָא
כְּדִקְאֵמָרֵן.

וְאֵתְקִינוּ (כ"א) אֲנָשִׁי כְּנִסַּת הַגְּדוּלָה סִידוּרָא דְתְשֻׁבַחְתָּא) חֲבָרִיָּא
שִׁירוּתָא דְתוֹשְׁבַחְתִּי, מֵאֵינוֹן
תוֹשְׁבַחְתָּן דְדוֹד, מְרֻזָּא דָּא הַשָּׁמַיִם, דְאֵיהוּ
נְטִיל בְּרִישָׁא, וְנְהִיר לְכֹל שְׂאֵר. וּלְבַתֵּר הֵהוּא
נְהִר דְנִפְיָק מַעֲדָן, וְדָא אֵיהוּ רְזָא, (תְּהִלִּים ל) רַנְּנוּ
צְדִיקִים בְּיְי' בְּגִין דְהָאֵי נְהִיר כְּפִישׁ וְנְטִיל כֻלָּא
מְרֻזָּא דְשָׁמַיִם, בְּרֻזָּא עַלְאָה, וּמְקוֹרָא דְחַיִּי,
כֻלָּא כְּדִקְא יָאוֹת בְּיוֹמָא דָּא. וְשִׁמְשָׁא אֵתְקִין
לְאֵנְהָרָא כְּדִקְא יָאוֹת, בְּיוֹמָא דָּא.

וּלְבַתֵּר סִיחָרָא דְקָא מִתְּפָרְשֶׁת מִסְטָרָא אֲחֵרָא
בְּיוֹמָא דָּא, בְּגִין לְאֵתְנַהֵרָא מִן
שְׁמֵשׁא, וְדָא אֵיהוּ לְדוֹד בְּשִׁנּוֹתוֹ אֵת טַעְמוֹ
וְגו'. וּלְבַתֵּר דְאֵתְפָרְשֶׁת מִנִּיהָ, הָא אֵתְחַבֵּרַת

בְּשִׁמְשָׁא. וְתוֹשְׁבַחְתָּא דָּא כְּתִרִין וְעֵשְׂרִין אֲתוּוֹן, דְאֵעִיל בְּהָ שְׁמֵשׁא

בְּסִיּוּרָא. וְתוֹשְׁבֵיחְתָּא דָּא, פְּרִישׁוּ דְסִיּוּרָא
מְסֻטָּא אַתְרָא, וְתוֹשְׁבֵיחְתָּא דְעֵשְׂרִין וְתַרְיִן
אַתְוּוֹן בְּנִהִירוּ דְשִׁמְשָׁא. וּלְבַתַּר אַתְחַבְרוּתָא
וְסִלְקִין דְּמִטְרוּנִיתָא עִם בַּעֲלָה. וְדָא אִיהוּ (תהלים
 13) **תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים. אַתְחַבְרוּתָא**
וְאַתְדַבְּקוּתָא דְאַתְתָּא בְּבַעֲלָה, לְפָרְשָׁא יְמִינָא
וְשִׁמְאֵלָא לְקַבְּלָא לָהּ, וּלְמַהוּי פְּחָדָא בְּחַבְרָא
חָדָא. (לְמַתְהוּ חַד בְּרֹאא חַד. וְכַל אֲלוֹן שְׁמַיִם מְסַפְרִים לֹוֹן וּמִתְקַנֵּין לֹוֹן.
 מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה תְּשַׁבְּחֵן אַחֲרֵינוּן וְחֲדוּהּ וְתִיאֲוֹבַתָּא שְׁלִימָתָא. אֲבָל הֵי אֵינֵן
 תְּקוּנָא שְׁלִימָתָא עֲלֵאָה בְּרֹאא דְשָׁמַיָא קְדִישָׁא בְּרַקָּא יָאוּת וְתוֹשְׁבֵיחְתָּא אֲלוֹן
 אַתְקִינֵן בְּתַקְוָא דְשַׁבַּת דְּאִיהוּ סְלִיק וְאַתְעַשְׂר בְּעֵשְׂרֵי בְּרַקָּא יָאוּת וְסִלְקִין
 בְּרֹאא דְשָׁמַיָא קְדִישָׁא לְמַתְהוּ חַד בְּרֹאא דְכַבּוּד אֵל דְּשְׁמַיִם מְסַפְרִים לִיּוֹת וְחֲרִין
 לִיּוֹת בְּרַקָּאֵינוּן).

וְדָא אִיהוּ (תהלים צח) מְזֻמּוֹר שִׁירוֹ לִיּוֹי שִׁיר חֲדָשׁ.
תוֹשְׁבֵיחְתָּא דָּא הָא אוֹקִימָנָא. אֲבָל אַף עַל
גַּב דְּאַתְעֲרֹנָא בֵּיהּ, אַתְעֲרוּ דְחַבְרַיָּא דְקָא
אַתְעֲרוּ, שְׁפִיר אִיהוּ, דְהִנְהוּ (דף ק"ז פ"ו א"ו) פְּרוֹת
עֲלוֹת פֶּד הוּוּ נְטֻלֵי אַרְוָנָא, אַתְעֲרוּ בְּהַאי
תוֹשְׁבֵיחְתָּא, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (שמואל א ו) וַיִּשְׁרְנָה
הַפְּרוֹת בַּדְּרֹךְ. וּמַה שִׁירָה הוּוּ אָמְרִי. (תהלים צח)
מְזֻמּוֹר שִׁירוֹ לִיּוֹי שִׁיר חֲדָשׁ פִּי נַפְלְאוֹת עֲשָׂה.
רְזָא דָּא אִיהוּ כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיֵלָא. בְּשַׁעֲתָא דְאֵינֹוֹן
חִיּוֹת נְטֻלֵי (אַרְוָנָא) פְּרַסְיָא, לְאַרְמָא לִיּוֹת לַעֲיֵלָא,
אֵינֹוֹן אָמְרִי תוֹשְׁבֵיחְתָּא דָּא.

יְאֹו תִימָא, אָמַאי כְּתִיב הֲכָא חֲדָשׁ, וְהָא תְדִיר
קָאמְרִי תוֹשְׁבֵיחְתָּא דָּא. אֵלָא וְדָאי חֲדָשׁ
אִיהוּ, וְחֲדָשׁ לָא אָקְרִי, אֵלָא בְּאַתְחַדְתוּתָא
דְּסִיּוּרָא, פֶּד אַתְנַהִירַת מִן שִׁמְשָׁא, כְּדִין אִיהוּ
חֲדָשׁ, וְדָא אִיהוּ שִׁיר חֲדָשׁ. הוֹשִׁיעָה לֹו יְמִינֹו
וְזִרְעֵ קֳדָשׁוֹ, הָא אַתְעֲרוּתָא דִימִינָא וְשִׁמְאֵלָא
לְקַבְּלָא לָהּ.

וְתוֹשְׁבֵיחְתָּא דָּא, פֶּד נְטֻלֵי אַרְוָנָא, קָא
מְשַׁבְּחָאן לָהּ. פֶּד סִלְקִין לְבֵית

וְשִׁתִּים אוֹתִיוֹת שְׁמַכְנִים בְּהַ
 הַשְּׁמַשׁ בְּלִבְנָה. וְתִשְׁבַּחַת זֹו
 פְּרַדַּת הַלְבָנָה מִן הַצַּד הָאַחֵר,
 וְתִשְׁבַּחַת שֶׁל עֲשָׂרִים וְשִׁתִּים
 אוֹתִיוֹת פֶּאֹור הַשְּׁמַשׁ. וְאַחַר כֵּף
 הַתְּחַבְּרוּת וְעֲלִית הַגְּבִירָה
 לְבַעֲלָה, וְזוֹהֵי (שם א) תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה
 אִישׁ הָאֱלֹהִים. הַתְּחַבְּרוּת
 וְהַתְּדַבְּקוּת אֲשֶׁה בְּבַעֲלָה, לְפָרְשׁ
 יְמִין וְשִׁמְאֵל לְקַבֵּל אוֹתָהּ וְלִהְיוֹת
 כְּאַחַד בְּחַבְרָא אַחַד. (לְהִיוֹת אַחַד בְּסוּד
 אַחַד. וְכַל אֲלוֹ שְׁמַיִם מְסַפְרִים לָהֶם וּמִתְקַנֵּים
 אוֹתָם. מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה תְּשַׁבְּחֵן אַחֲרוֹת שֶׁל שְׁמַחָה
 וְתִשְׁוֹקָה שְׁלֵמָה. אֲבָל אֲלוֹ אוֹתָם תְּקוּן הַשְּׁלֵמוֹת
 הַעֲלִיּוֹנָה בְּסוּד שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּרִיאָי וְתִשְׁבַּחֵן
 אֲלוֹ, הַתְּקִינֵן בְּתַקְוֵן שֶׁל שַׁבַּת, שְׁהוּא עוֹלָה
 וּמִתְעַשֵּׂר בְּעֵשְׂרֵי תְּקִינֵי כְּרִיאָי, וְעוֹלִים בְּסוּד הַשֵּׁם
 הַקְּדוֹשׁ לְהִיוֹת אַחַד בְּסוּד שֶׁל כְּבוֹד אֵל שֶׁל
 הַשְּׁמַיִם מְסַפְרִים לוֹ וְזוֹהֵרִים לוֹ כְּמוֹ שְׁאָמְרִינוּ.)
 וְזוֹהֵי מְזֻמּוֹר שִׁירוֹ לָהּ שִׁיר חֲדָשׁ.
 הַתְּשַׁבַּחַת הַזֹּו הִרִי בְּאַרְוָנָה. אַף
 עַל גַּב שֶׁהַתְּעוֹרְרוּנוּ בְּהַ,
 הַתְּעוֹרְרוֹת הַחֲבָרִים שֶׁהַתְּעוֹרְרוּ,
 יְפֵה הוּא, שֶׁהַפְּרוֹת הִלְלוּ עֲלוֹת,
 כְּשֶׁהִיוּ נוֹשְׂאוֹת אֶת הָאָרוֹן,
 הַתְּעוֹרְרוּ בַתְּשַׁבַּחַת הַזֹּו, כְּמוֹ
 שְׁנֵאֲמַר (שמואל א-ו) וַיִּשְׁרְנָה הַפְּרוֹת
 בַּדְּרֹךְ. וְאֵיזוֹ שִׁירָה הִיוּ אוֹמְרוֹת?
 מְזֻמּוֹר שִׁירוֹ לָהּ שִׁיר חֲדָשׁ כִּי
 נַפְלְאוֹת עֲשָׂה. הַסוּד הַזֶּה הוּא
 כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה. בְּשַׁעֲתָא שְׂאוּתָן
 חִיּוֹת נוֹשְׂאוֹת אֶת (הָאָרוֹן) הַכֶּסֶף
 לְהָרִים אוֹתוֹ לְמַעְלָה, הֵן אוֹמְרוֹת
 תִּשְׁבַּחַת זֹו.
 וְאֵם תֵּאמְרוּ, לְמָה כְּתוּב כָּאן חֲדָשׁ,
 וְהִרִי תְּמִיד אוֹמְרִים תִּשְׁבַּחַת זֹו?
 אֵלָא וְדָאי שְׁהוּא חֲדָשׁ, וְחֲדָשׁ לָא
 נִקְרָא אֵלָא בְּהַתְּחַדְּשוֹת הַלְבָנָה
 כְּשֶׁנִּשְׂאוֹרָה מִהַשְּׁמַשׁ, אֲזִי הוּא
 חֲדָשׁ, וְזוֹהֵי שִׁיר חֲדָשׁ. הוֹשִׁיעָה
 לֹו יְמִינֹו וְזִרְעֵ קֳדָשׁוֹ, הִרִי
 הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל יְמִין וְשִׁמְאֵל לְקַבֵּל
 אוֹתָהּ.
 וְתִשְׁבַּחַת זֹו, כְּשֶׁנוֹשְׂאוֹת הָאָרוֹן,

משבחות אותה פשעולות לבית
שמש, כמו שעגלות עולות לבית
שמש, והכל עולים בסוד אחד,
משום שבשבת היא עליה הכפא
לעלות למעלה. התקון של
התשבתת הזו בשבת. כל
התשבות הללו תקנו לשבת,
לשבת אותו העם היחיד בעולם.

מזמור שיר ליום השבת (תהלים צב).
התשבתת הזו אדם הראשון אמר
אותה בפעה שגש מגן עדן,
ובאה שבת והגנה עליו. ובארה
החברים, את התשבתת הזו
משבת העולם התחתון את
העולם העליון, יום (שהכל בו)
שהוא כלו שבת, המלך שהשלים
שלו. וזהו מזמור שיר, ולא כתוב
מי אמר אותו, כמו שבארנו.

דיום השבת - היום העליון,
השבת העליונה. זו שבת וזו
שבת. מה בין זה לזה? אלא שבת
סתם זו שבת של ערב שבת. יום
השבת זו שבת שלמעלה. זה יום
וזה לילה. (שמות לא) ושמו בני
ישראל את השבת - הרי לילה,
סוד של נקבה. (שם כ) זכור את יום
השבת - הרי יום, סוד של זכר.
ולכן מזמור שיר ליום השבת.

ומצאנו בכמה מקומות, שהעולם
התחתון עולה בשם ובא סתם,
כמו זה - ויקרא אל משה, וכמו
(שמות כד) ואל משה אמר עלה אל
ה'. כלם שם נסתר ולא עולה בו,
(אלא) (והכל) משום שיש בו דרגה
עליונה, ואל הדרגה העליונה
הוא לא עולה בשם. אור המנורה
לא עולה ביום באור השמש, ועל
זה לא עולה בשם. וכל אלה
התשבות השבת, שהיא כבוד (יום
השבת, שהיא תשבת) היום, היא
תשבתת עליונה על כל שאר
הימים. (וכל אלו התשבות התקנו בתקון
של שבת, שהיא עולה להתעטר בעטרות

שמש. כגונא דעגלות סלקין לבית שמש.
וכלא ברזא חר סלקין, בגין דבשבת איהו
סליקו דכורסייא, לסלקא לעילא. תקונא
דתושבתתא דא בשבת אליו תשבתן פלהו
אתקינו בשבת, לשבתא ליה עמא יחידא
בעלמא.

מזמור שיר ליום השבת, (תהלים צב) תושבתתא
דא, אדם הראשון קאמר לה, בשעתא
דאתתרו מגנתא דעדן, ואתא שבת ואגין
עליה. ואוקמוה חברייא, תושבתתא דא,
עלמא תתאה קא משבח לגבי עלמא עלאה,
יומא (דכלא ביה) דאיהו כולו שבת, מלפא,
דשלמא דיליה. ודא איהו מזמור שיר, ולא
כתיב מאן קאמר ליה, פמה דאוקימנא.

ליום השבת, יומא עלאה, שבת עלאה. דא
שבת ודא שבת, מה בין האי להאי.
אלא, שבת סתם, דא שבת דמעלי שבתא. יום
השבת, דא שבת דלעילא. דא יום, ודא לילה.
(שמות לא) ושמו בני ישראל את השבת, הא
ליליא, רזא דנוקבא. (שמות כ) זכור את יום
השבת, הא יום, רזא דדכורא. ובגין פך
מזמור שיר ליום השבת.

ואשבתן בכמה אתר, דעלמא תתאה לא סליק
בשמא, ואתיא סתם, כגון האי, וכגון
ויקרא אל משה, וכגון (שמות כד) ואל משה אמר
עלה אל יי. פלהו סתים שמא, ולא סליק
ביה. (אלא) (ס"א וכלא) בגין דאית ביה דרגא עלאה,
ולגבי דרגא עלאה איהו לא סליק בשמא.
נהורא דשרגא, לא סליק ביממא, בנהורא
דשמשא, ועל דא לא סליק בשמא. וכל אליו
תשבתן, דשבת, דאיהי כבוד (ג"א יום השבת דאיהו
תושבתתא) יום, איהו תושבתתא עלאה, על כל

שְׂאֵר יוֹמִין. (ס"א וְכָל אֵלֶּיךָ תִּשְׁבָּחוּן אֲתִקְוֶנוּ בְּתִיקוּנָא דְשַׁבְתָּא דְאִיהוּ סְלִיק לְאַתְעֵטֵר בְּעֵטְרֵין עֲלֵאִין אֲתֵרִין קִדְישִׁין עַל כָּל שְׂאֵר יוֹמִין).

נְשַׁמַּת כָּל חַי, הָא חֲבַרְיָא אֲתַעְרוּ בֵּיה מְלִין דְקָשׁוּט. אָבֵל אֵית לָן לְאַדְפְּרָא, הָאִי נְשַׁמַּתָּ דְפְרָחָא מֵהֵוּא חַי הַעוֹלָמִים. וּבְגִין דְאִיְהִי דִילֵיה, דְמַגִּיה נַפְקָן כָּל בְּרַפְאֵן, וְשַׂרְיִין בֵּיה, וְהוּא אֲשַׁקִּי וּמְבַרְךְ לְתַתָּא, הָאִי נְשַׁמַּתָּ דְנַפְקָא מַגִּיה, אֵית לֵה רְשׁוּ לְבָרְכָא לְהָאִי אֲתֵר. וְעַד דָּא פְרַחִין נְשַׁמַּתִּין מֵהֵוּא חַי, בְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא. אֵינּוּן נְשַׁמַּתִּין דְאֵינּוּן פְּרַחֲאֵן, מִמַּשׁ מְבָרְכִין לְהָאִי אֲתֵר דְאֲקָרִי שֵׁם מִתַּתָּא. וְהֵוּא אֲתֵר דְנַפְקֵי מַגִּיה מְבַרְךְ לֵיה לְעֵילָא, וְהָאִי שֵׁם מְקַבְּלָא בְרַכְאֵן, מִתַּתָּא וּמַעְלֵילָא, וְאֲתַכְלִילַת מִכָּל סְטָרִין.

בְּיוֹמֵי דְחוּל, אִיְהִי מְקַבְּלָא בְרַכְאֵן, מִשְׂאֵר נְשַׁמַּתִּין, דְקָא מְבָרְכִין לָה מִתַּתָּא. בְּיוֹמָא דְשַׁבַּת, אִיְהִי מְקַבְּלָא בְרַכְאֵן מְאִינּוּן נְשַׁמַּתִּין עֲלֵאִין, דְקָא מְבָרְכִין לָה בְּאַרְבַּעִין וַחֲמִשׁ תֵּיבִין, כְּחוּשְׁבָן מ"ה. (מִנְשַׁמַּת כָּל חַי עַד וְהֶאֱחָרוּנִים) (ס"א וּבְרָא וְחִמְשִׁין תֵּיבִין, כְּחוּשְׁבָן מ"י) כְּמָה דְאוּקִימָנָא, בְּרִזָּא מ"ה, וּבְרִזָּא מ"י. דָּא עֲלָמָא עֲלָאָה, וְדָא עֲלָמָא תַתָּאָה. נְשַׁמַּת כָּל חַי (ס"א עַד וְהֶאֱחָרוּנִים) מ"ה. וּמִן וְאֵילוּ פִינּוּ מְלֵא שִׁירָה עַד וּמְלַפְנִים, סְלֵקָא תּוֹשְׁבַחְתָּא אֲחֵרָא חֲמִשִּׁין תֵּיבִין. וְאַף עַל גַּב דְלֵא קִיַּימָא תַמָּן מְלָה כְּחוּשְׁבָנָא, סְלֵקָא חֲשַׁבְנָא רִזָּא מ"י. וּמִתַּמָּן וְלֵהֲלָאָה סְלֵקָא תּוֹשְׁבַחְתָּא אֲחֵרָא לְחֻשְׁבּוֹן (מ"ה) מְאָה תֵיבִין, תְּשַׁלּוּמִין דְכֵלָא, וְחַד רְתִיכָא עַל מַה דְשָׂרְיָא דְאִיהוּ (דף קל"ח ע"ב) תְּשַׁלּוּמָא (ס"א וְהוּא שְׁלִימָא עֲלָאָה).

וְכָרְ שַׁבְחָא דָּא, וְכָל מְלִין אֵלִין, כְּלֵהוּ שְׁיִפִּין יְדִיעֵן, בְּחוּשְׁבָנָא לְתַשְׁלוּמָא דְשַׁבַּת,

עֲלִינוּת, מְקוּמוֹת קְרוּשִׁים עַל כָּל שְׂאֵר הַיָּמִים). נְשַׁמַּת כָּל חַי, הָרִי הַחֲבָרִים עוֹרְרוּ בּוּ דְבָרֵי אָמַת. אָבֵל יֵשׁ לָנוּ לְהַזְכִּיר, הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת שְׁפּוֹרַחַת מְאוּתוֹ חַי הַעוֹלָמִים. וּמִשּׁוֹם שֶׁהִיא שְׁלוֹ, שְׁמַמְנוּ יוֹצְאוֹת כָּל הַבְּרִכוֹת וְשׁוֹרוֹת בּוּ, וְהוּא מְשַׁקָּה וּמְבַרְךְ לְמַטָּה, הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת שְׁיּוֹצְאוֹת מִמְנוּ יֵשׁ וְשׁוֹת לְבָרְךְ אֵת הַמְּקוֹם הַזֶּה.

וְכֵן פּוֹרְחוֹת הַנְּשֻׁמוֹת מְאוּתוֹ חַי בְּעָרֵב שַׁבַּת, אוֹתָן נְשַׁמַּת שְׁפּוֹרַחוֹת, מִמַּשׁ מְבָרְכִים מְקוֹם זֶה שְׁנִקְרָא שֵׁם מְלַמְטָה. וְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁיּוֹצְאוֹת מִמְנוּ, מְבַרְךְ אוֹתוֹ לְמַעְלָה, וְשֵׁם זֶה מְקַבֵּל בְּרִכוֹת מִמַּטָּה וּמַמְעַלָּה, וְנִכְלַלַת מִכָּל הַצְּדִידִים.

בְּיַמֵּי הַחַל הִיא מְקַבֵּלַת בְּרִכוֹת מִשְׂאֵר הַנְּשַׁמַּתִּים שְׁמְבָרְכִים אוֹתָהּ מְלַמְטָה בְּיוֹם הַשַּׁבַּת, הִיא מְקַבֵּלַת בְּרִכוֹת מְאוּתָן נְשַׁמַּתִּים עֲלִינוּת שְׁמְבָרְכִים אוֹתָהּ בְּאַרְבַּעִים וַחֲמִשׁ תְּבוֹת כְּחֻשְׁבּוֹן מ"ה. (מִנְשַׁמַּת כָּל חַי עַד וְהֶאֱחָרוּנִים) (ובסוד של חֲמִשִּׁים תְּבוֹת, כְּחֻשְׁבּוֹן מ"י) כְּמוֹ שְׁבַּאֲנוּ בְּסוּד מ"ה וּבְסוּד מ"י. זֶה הַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, וְזֶה הַעוֹלָם הַתַּתְּחוֹן. נְשַׁמַּת כָּל חַי (עַד וְהֶאֱחָרוּנִים) - מ"ה. וּמִן וְאֵילוּ פִינּוּ מְלֵא שִׁירָה עַד וּמְלַפְנִים - עוֹלָה הַתְּשַׁבַּחְתָּא הַאֲחֵרָת חֲמִשִּׁים תְּבוֹת. וְאַף עַל גַּב שֶׁלֹּא עוֹמֵד הַדְּבָר כְּחֻשְׁבּוֹן, עוֹלָה הַחֻשְׁבּוֹן סוּד מ"י, וּמִשֵּׁם וְהֵלָאָה עוֹלָה הַתְּשַׁבַּחְתָּא הַאֲחֵרָת לְחֻשְׁבּוֹן (מ"ה) מְאָה תְּבוֹת, תְּשַׁלּוּמִים שֶׁל הַכֹּל, וּמְבַרְכָּה אֲחַת עַל מַה שְׁשׁוֹרָה שֶׁהוּא תְּשַׁלּוּם (אוֹתוֹ שֶׁלֵּם עֲלִיּוֹן).

וְכָרְ הַשַּׁבַּח הַזֶּה וְכָל הַדְּבָרִים הַלְלוּ בְּלָם אֵיבָרִים יְדוּעִים כְּחֻשְׁבּוֹן לְתַשְׁלוּם שַׁבַּת

וְלֵאשְׁתַּלְמָא מַגִּייהוּ, כְּדָא חֲזִי. זַכָּאָה עֲמָא, דִּידְעֵי לְסִדְרָא שַׁבְחָא

ולהשתלם מהם פראוי. אשרי העם שיודעים לסדר את שבח רבונם פראוי. מכאן והלאה סדור התפלה כמו שתתן.

כתוב (תהלים כב) ואתה ה' אל תרחק אילותי לעזרתי חושה. דוד המלך אמר את זה בשעה שהיה מתקן ומסדר את תשבתת המלך כדי לחבר את השמש ללכנה. כיון שהיה מתקן ומסדר את שבחיו להתחבר, אמר ואתה ה' אל תרחק.

ואתה ה' - סוד של חברות אחת בלי פרוה. אל תרחק - כיון שעלתה להתחבר עם בעלה, והכל בעולם העליון, ומשם רוצה לעלות לאין סוף להתקשר הכל למעלה למעלה, ולכן אל תרחק להסתלק מאתנו ולעזב אותנו.

ולכן בתוך סדור התשבתת צריכים ישראל להקלל שם ולהדבק עם מלמטה, שאלמלא ירצה להתעלות הכבוד הזה, הרי ישראל למטה אחוזים בו ומחזיקים בו שלא יעזב אותו להתרחק מהם. ולכן התפלה בלחש, כמי שמדבר בסוד עם המלך. ובעוד שהוא בסוד עמו, לא מתרחקת ממנו כלל.

אילותי - מה איל וצבי, בשעה שהולכים ומתרחקים, מיד חוזרים לאותו מקום שעזבו - אף הקדוש ברוך הוא, אף על גב שהתעלה למעלה למעלה באין סוף, מיד חוזר למקומו. מה הטעם? משום שישראל למטה אחוזים בו, ולא עוזבים אותו להיות נשכח ולהתרחק מהם. ולכן, אילותי לעזרתי חושה.

ומשום כך צריכים להתאחד עם הקדוש ברוך הוא ולאחו בו כמי שממשיך למעלה למטה, שלא

דמריהון, פדקא גאות. מפאן ולהלאה סדורא דצלותא כמה דאתתקנת.

כתוב (תהלים כב) ואתה יי' אל תרחק אילותי לעזרתי חושה. דוד מלפא אמר דא, בשעתא דהוה מתקן ומסדר תושבתתא דמלפא, בגין לחברא שמשא בסיהרא. כיון דהוה מתקן ומסדר שבחין דיליה לאתחברא, אמר ואתה יי' אל תרחק.

ואתה יי' רזא דחברותא חדא בלא פרודא. אל תרחק, כיון דאיהי סלקא לאתעטרא בבעלה, וכלא בעלמא עלאה, ומתמן בעי לסלקא לאין סוף, לאתקשרא כלא לעילא לעילא, ובגין כך אל תרחק, לאסתלקא מינן, לשבקה לן.

ובגין כך, בגו סדורא דתושבתתא, בעאן ישראל לאתפללא תמן, ולא תדבקא בהדיהו מתתא, דאלמלא יבעי לאסתלקא האי כבוד, הא ישראל לתתא אחידן ביה ותקפין ביה, דלא שבקי ליה לאתרחקא מניהו. ועל דא צלותא בלחש, כמאן דמליל ברזא עם מלפא, ובעוד דאיהו ברזא עמיה, לא אתרחקא מניה כלל.

אילותי, מה איל וצבי, בשעתא דאזלי ומרחקי, מיד אהדרן ליהוה אתר דשבקי, אוף קדשא בריך הוא, אף על גב דאסתלק לעילא לעילא באין סוף, מיד אהדר לאתריה. מאי טעמא. בגין דישראל לתתא אתאחדן ביה, ולא שבקין ליה לאתנשיא, (מנציה) ולא תרחקא מניהו. ועל דא, אילותי לעזרתי חושה.

ובגין כך בעינן לאתאחדא ביה בקודשא בריך הוא, ולאחדא ביה, כמאן דאמשיך

מעילא לתתא, דלא ישתבק בר נש מניה, אפילו שעתא חדא. ועל דא פד

סמיה גאולה לתפלה, בעי לאחדא ביה, ולא שתעי בהדיה בלחישו, ברזא, דלא יתרחק מינן, ולא ישתבק מינן, ועל דא כתיב (דברים ד) ואתם הדבקים בי' אלהיכם חיים כלכם היום. (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיי' אלהיו.

ישאר איש עזוב ממנו אפלו שעה אחת. ולכן כשסומך גאלה לתפלה, צריך לאחז בו ולדבר עמו בלחש, בסוד, שלא יתרחק מעמנו ולא יעזב מעמנו, ולכן כתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום. (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו.

בההיא שעתא, קם רבי שמעון וחבריא אוף הכי קמו ואזלו. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, אבא, עד הכא הוינא יתבי בצלא דאילנא דחיי בגנתא דעדן. מפאן ולהלאה דאנן אזלין, אצטריך לן למיהיף בארחוי דנטרן אילנא דא. אמר ליה, אנתי תשרי בשירותא למפתח בארחה.

באותה שעה קם רבי שמעון, והחברים אף כף קמו והלכו. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, אבא, עד כאן היינו יושבים בצל של עץ החיים בגן עדן. מפאן והלאה שאננו הולכים, צריך לנו ללכת בדרך השומרים את העץ הזה. אתה מתחיל בראשית לפתח בדרך.

פתח ואמר, (שמות כה) ויקחו לי תרומה, כמה דאתמר. במאי איהי תרומה. ברזא דזהב, דהא מתמן אתזנת בקדמיתא, בגין דאיהי גבורה תתאה, דאתיא מסטרא דזהב. ואף על גב דאתיא מסטרא דזהב, כל עקר לא אשתארת, אלא בסטרא דכסף, דאיהו ימינא. ורזא דא כוס של ברכה, דאצטריך לקבלא ליה בימינא ובשמאלא, וכל עקר לא אשתאר אלא בימינא. (ס"א ושמאלא אתעדי מינה ולא וכו')

פתח ואמר, ויקחו לי תרומה, כמו שנאמר. כמה היא תרומה? בסוד הזהב, שהרי משם נזונה בתחלה, משום שהיא גבורה תחתונה שבאה מצד הזהב. ואף על גב שבאה מצד הזהב, כל עקר לא נשארת, אלא בצד הכסף, שהוא ימין.

ושמאלא אתער ימינא, ולא אתדבק ביה, בגין דאיהו אתיהיב בין ימינא ושמאלא, ושמאלא אתאחיד תחותיה, וימינא אתאחיד ביה לעילא, כמה דאת אמר (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. זהב וכסף, כמה דאת אמר (חגי ב) לי הכסף ולי הזהב, והא אתמר.

וכוד זה כוס של ברכה שצריך לקבלה בימין ובשמאל, וכל העקר לא נשאר אלא בימין. (והשמאל נעזב ממנה ולא וכו') והשמאל מעורר את הימין ולא נדבק בו, משום שהוא נתן בין ימין ושמאל, והשמאל נאחז תחתיו, וימין נאחז בו למעלה, כמו שנאמר (שיר ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. זהב וכסף - כמו שנאמר (חגי ב) לי הכסף ולי הזהב, והרי נתבאר.

ונחשת - זהו צבע בגון הזהב, משום שנצבע מגון זהב ומגון כסף. ולכן מזבח הנחשת קטן. למה הוא קטן? כמו שנאמר

ונחשות, דא איהו גזון כגוונא דזהב, בגין דאצטבע מגוון זהב ומגוון דכסף. ועל דא מזבח הנחשת קטן. אמאי איהו קטן.

כמה דאת אמר (מלכים א ח) כי מזבח הנחשת אשר לפני יי' קטן מהכיל את

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו בפר החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כַּנְּפוֹי וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ט"ל תשכ"ח מפי זרעו

**תקליטור אוזרות הזוהר וכו':
12.000**
ספרים, דרשות לשמועה,
קבצים ותמונות ועוד...

לא ישיככל ויהימיך לרחבת תורה ויראת שמים בגוים

במות החבור שקי,
ספר הזוהר המדויק
יצאו בני ישראל
מן הגלות
ברחמים

"בדאי חבורא דילך
דאיתו ספי הוהר
יפקון מיה מן גלותא
ברחמי"

"קול הזוהר"
שיעורים
בוהר היומי
בטלפון
0722-990044

מפעל
הזוהר
העולמי
נחל לכיש 24/8
בית שמש
054-843-6784

תקון
זוהר
פשיטת
מסרי
מילי
ספרים
ערכים
פסח
שיעור
קבלת
שבת
שבת
שבת
שבת
תיקון
הפריית
ועיה

רוצה להיות מליונר בעז"ה?
לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה
לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!
פקס: 02-9951300

מפעל הזוהר העולמי
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

